

An nhiên chiều gió ngược

ISSN: 2734-9195 17:28 09/08/2026

Để rồi mai này, dù có phải đi qua bao nhiêu mùa gió ngược của kiếp nhân sinh, tâm mình vẫn vẹn nguyên một khoảng an nhiên, nhẹ nhàng tỏa hương giữa đất trời.

Có những duyên lành đến bên tôi thật lặng lẽ, như giọt sương rơi nhẹ trên lá buổi sớm mai, khẽ khàng nhưng đủ để làm dịu mát cả khoảng trời tâm thức.

Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên vội vã dừng xe bên góc đường nhộn nhịp chỉ để mua ly cà phê mang đi, ánh mắt vô tình đọc được dòng kinh Phật ai đó chép lại khiêm tốn trên góc tường. Khi ấy, giữa nhịp sống hối hả và tiếng còi xe gắt gỏng, những dòng chữ ấy chỉ kịp lướt qua như cơn gió thoảng...

Rồi chẳng bao lâu sau, trong chuyến du lịch một mình đến Phú Yên, khi tự tay cầm lái chiếc xe máy thuê chao đảo qua những con dốc lạ, giữa cái nắng miền Trung gay gắt và cái gió biển mặn mòi, tôi gặp lại lời kinh ấy. Chuyến đi đó là lần đầu tiên tôi dám bước ra khỏi vùng an toàn, đặt chân đến vùng đất hoàn toàn xa lạ với hành trang chỉ là sự tò mò và trái tim muốn tìm kiếm một khoảng lặng. Vừa đặt chân đến Phú Yên, tôi không ghé thăm những danh lam thắng cảnh nổi tiếng ngay mà lại tự tìm đường đến chùa Thanh Lương. Dạo quanh khuôn viên ngôi chùa thanh tịnh, nơi được tạo nên từ gạch gốm, san hô và gáo dừa, sự thôi thúc khám phá đã dẫn bước chân tôi leo lên một vách hang đá nhân tạo. Để rồi khi bước vào bên trong, tôi ngỡ ngàng nhận ra “kho tàng” Phật giáo ẩn mình tĩnh lặng giữa lòng đá lạnh.

Bức ảnh khổ lớn treo bên góc trái lòng hang đá hiện ra trước mắt tôi, ghi lại câu Kinh Pháp Cú số 54. Khoảnh khắc ấy, giữa không gian nắng gió và thanh tịnh nơi cửa Phật, tôi chợt nhận ra cuộc gặp gỡ này không đơn thuần ngẫu nhiên.

Câu kinh ấy cứ lặp đi lặp lại, ở những không gian khác nhau, vào những thời điểm khác nhau của cuộc sống, nhưng kỳ lạ thay, lần nào cũng như một lời thức tỉnh, đưa tôi trở về với bản chất nguyên sơ và chân thật của tâm hồn.

Lời kinh Pháp Cú ấy viết rằng:

“Hương các loại hoa thơm

Không ngược bay chiều gió

Nhưng hương người đức hạnh

Ngược gió khắp tung bay”.

Gió thu nhẹ nhàng lướt qua từng kẽ lá, mang theo cái se lạnh đầu mùa và chút hương thơm của mấy chậu bông hồng đặt ở góc vườn, phảng phất trong không gian. Chiều nay, trong lúc ngồi thư giãn bên tách trà nóng nghi ngút khói, lật mở lại quyển sổ tay nhỏ ghi chép Kinh Pháp Cú năm nào, tâm trí tôi bất giác dừng lại thật lâu ở câu kinh số 54.

Hình mang tính minh họa. Nguồn: Facebook

Ở thế gian này, chẳng ai là không yêu hương thơm. Từ ngàn đời nay, con người đã biết trồng chiên-đàn (trầm hương) quý giá, uốn nắn từng cành đa-già-la hay nâng niu từng chùm mật-ly (hoa lài) trắng trong, cũng chỉ vì đắm say cái ngào ngạt, tinh khôi mà chúng mang lại cho đời.

Mùi hương của hoa cỏ làm dịu lại những căng thẳng của cuộc sống đời thường, làm ấm áp không gian sống và tôn lên vẻ trang trọng của từng khoảnh khắc đáng nhớ. Chỉ tiếc rằng, quy luật tự nhiên vẫn lặng lẽ vận hành, bình thản và đầy khắc nghiệt. Dù là giống hoa quý hiếm ngàn năm hay loại gỗ đắt giá đến đâu, mùi hương ấy cũng phải nương theo chiều gió. Gió thổi về phương Nam, hương bay về phương Nam; gió thổi về phương Bắc, hương bay về phương Bắc.

Gió lạnh, hương tự tan vào hư vô. Và khi gặp trận gió ngược chiều mạnh mẽ, hương thơm từ cỏ cây ấy đành ngập ngừng dừng bước, chẳng thể nào vươn xa.

Trong tập Kinh Pháp Cú, đức Phật đã chỉ ra một thứ hương thơm kỳ diệu vượt qua mọi quy luật vật lý của đất trời, vượt lên giới hạn không gian và thời gian: Đó chính là hương đức hạnh.

Hương đức hạnh không có hình dáng để ngắm nhìn, không có phân tử vô hình nào lưu chuyển trong không khí, cũng chẳng thể cân đo đếm bằng những tiêu chuẩn hay thước đo phàm trần. Đó được kết tinh từ những gì sâu thẳm và chân thật nhất trong tâm hồn con người: từ lòng bao dung rộng mở, sự tử tế không phân biệt, tâm khiêm nhường trước mọi khen chê và những hy sinh thầm lặng không bao giờ kể công. Khi một người chọn sống bằng chân thật, biết rung cảm và thương xót trước nỗi đau của đồng loại, biết xòe tay sẻ chia những gì mình có mà không một mảy may mong cầu đáp đền hay danh tiếng, tự thân người đó đã tỏa ra một vùng năng lượng an lành và mát rượi.

Sống ở đời, ai trong chúng ta cũng phải đối mặt với vô vàn "trận gió ngược". Đó là nghịch cảnh bất ngờ ập đến, là những thất bại chua chát, là sự gian dối của người ta từng tin tưởng, hay là lòng ganh ghét, đố kỵ và những lời gièm pha khắt nghiệt của "nhân tình thế thái". Trước những cơn giông bão ấy, người thiếu bản lĩnh dễ bị cuốn phăng đi, dễ rơi vào oán giận, thù hằn và tự biến mình thành một phần của thứ năng lượng tiêu cực đó.

Thế nhưng, đối với bậc chân nhân, người đã nuôi dưỡng cho mình một tâm hồn ngát hương đức hạnh, thì sóng gió cuộc đời lại chính là môi trường để thứ hương thơm ấy được tôi luyện và phát tán rộng sâu nhất. Sự nhẫn nại trước những bất công, lòng kiên trung với con đường thiện lành và tâm từ bi đáp lại sự thù hận giống như thứ hương trầm cao quý: càng đốt trong lửa đỏ lại càng tỏa ra mùi hương thanh khiết, càng gặp gió ngược thổi mạnh lại càng vươn xa đến muôn phương. Thứ hương thơm ấy không chỉ không bị giông bão dập tắt, mà còn mượn chính sức mạnh của giông bão để chạm đến trái tim của những người xung quanh, xoa dịu những vết thương lòng đang nhói đau và gieo những hạt mầm lành vào những khoảng trời tăm tối nhất của nhân thế.

Mùi hương của hoa cỏ dù nồng nàn đến đâu rồi cũng sẽ tàn phai theo mùa, tàn theo thời gian. Còn hương thơm của tâm hồn, của một đời sống đức hạnh thì sống mãi với thời gian, đọng lại trong ký ức của những người ở lại và trở thành di sản tinh thần vô giá.

Nhìn lại chặng đường đã qua, tôi hiểu rằng hương đức hạnh ấy đâu phải là điều gì quá xa xôi hay mang tầm vóc vĩ đại, không đòi hỏi chúng ta phải làm những

việc to tát lớn lao, mà nằm ngay nơi từng hành động nhỏ bé thường nhật. Đó là một lời nói dịu dàng khi đối phương đang gắt gỏng, là sự lắng nghe kiên nhẫn không giận hờn, là một nụ cười bao dung trước lỗi lầm của người khác, hay một bàn tay sẵn sàng nắm lấy ai đó lúc họ ngã lòng. Mỗi hành động tử tế, mỗi niệm lành được khởi lên trong tâm đều là một giọt hương hoa được cất giữ vào kho tàng tâm hồn.

Trời chiều dần buông, tách trà trên tay đã nguội tự bao giờ. Nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng gió thu rì rào bên thềm cửa, tôi chậm chậm tự hỏi lòng mình: Liệu ngày hôm nay, giữa những tất bật và lo toan cuộc sống, mình đã gieo được chút "hương thơm" nào cho cuộc đời qua từng việc làm thiện lành nhỏ bé hay chưa? Để rồi mai này, dù có phải đi qua bao nhiêu mùa gió ngược của kiếp nhân sinh, tâm mình vẫn vẹn nguyên một khoảng an nhiên, nhẹ nhàng tỏa hương giữa đất trời.

Tác giả: **Hoàng Thị Tuyết Nhung**